

[Elmquist.]

om man havde suppleret Lovens Tekst med netop de Tilføjelser, som man har gjort i Bemærkningerne. De Tilfælde, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet understregede, viser paa en meget tydelig Maade, hvad det er man egentlig har ment med Loven. Ogsaa jeg maa lige nævne et Eksempel, for at man kan se, hvor rigtigt Synspunktet er. Man siger f. Eks. i § 1, Stk. 1, under Pkt. 2: ved sin Adfærd har udvist uværdig national Optræden — og saa giver man en hel Masse Forklaringer i Bemærkningerne. Hvorfor har man dog ikke formuleret Lovteksten saaledes: ved sin Adfærd har udvist uværdig national Optræden, saasom ved i Tale og Skrift at have tilkendegivet en stærk Sympati for Besættelsesmagten eller antidemokratiske Partier, som har arbejdet i Forbindelse med denne, hvilket navnlig gælder, saafremt de paagældende Udtalelser er fremsat i Forbindelse med tjenstlige Forhold og under tjenstligt Samkvem med andre Tjenestemænd, og i særlig Grad, hvis saadanne Udtalelser er fremsat over for undergivne? Hvorfor siger man ikke alt det i Teksten ganske udtrykkeligt — for det er det, der skal være Lov — i Stedet for at sige i Lovens Tekst ganske kort: uværdig national Optræden, og saa forklare i Bemærkningerne, hvad det egentlig er, man vil have der skal falde ind under disse Ord? Akkurat det samme kunde man sige om Bestemmelsen om, at det kan have Konsekvenser at have ydet Bistand til Medlemmer af Besættelsesmagten. Hvorfor siger man ikke dèr, hvad der staar i Bemærkningerne: saasom af Sympati for Besættelsesmagten eller af andre Grunde har bistaaet denne o. s. v.?

Jeg beklager, at man ikke har fulgt denne Fremgangsmaade; men da det er en Tendens, der i de senere Aar, ikke mindst i den seneste Tid, har sat sit Præg paa dansk Lovgivning, at lade Bemærkningerne omfatte meget, som man egentlig lige saa godt eller langt bedre kunde have sagt i Lovens Tekst, vil jeg gerne henstille til den højtærede Finansminister og til de øvrige, der i Fremtiden maatte blive Ministre, at man saa vidt muligt undgaar dette, og at man vender tilbage til det eneste rigtige, nemlig at sige saa udførligt som muligt i Teksten, hvad det er man vil, og hvad det er man ønsker Borgerne skal rette sig efter. Jeg forstaar imidlertid den højtærede Minister saaledes, at Bemærkningerne til Lovforslaget i Virkeligheden skal opfattes som en integrerende Bestanddel af Lovens Tekst, saa at Domstolen ved sin Afgørelse skal

være bundet ikke blot af Lovtekstens Ord, men ogsaa af Bemærkningerne. Jeg vilde være glad ved at faa den højtærede Ministers Bekræftelse af, at det er at forstaa saaledes.

Det er de almindelige Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget.

Jeg skal yderligere knytte nogle faa Bemærkninger til enkelte af Lovforslagets Bestemmelser og her først omtale Dommernes Udnævnelse eller Udvælgelse. Jeg vilde have ønsket, at den højtærede Minister vilde have afstaaet fra den Opgave at skulle udvælge disse Dommere. Jeg vilde have ønsket, at den højtærede Minister f. Eks. vilde have ladet Højesteret udpege Formanden eller indstille Formanden og f. Eks. have ladet Præsidenterne indstille den anden Dommer; det er saa vigtigt, at en saadan Domstol har Præget af at være absolut upartisk. Selv om Ministeren vil gøre sig al mulig Umage for at være upartisk, vil han alligevel ikke kunne undgaa, at enkelte af de Personer, hvis Skæbne skal afgøres af Domstolene, maaske vil have Følelsen af, at Ministeren ikke har haft Evne eller Held til at finde netop ganske af Forholdene upaavirkede Dommere, og det er en Fejl, synes jeg, at den højtærede Finansminister udsætter sig derfor. Jeg gaar ud fra, at det ikke er Magtønske; jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at Ministeren allerhelst selv vilde være fri for det. Men hvorfor paatager Ministeren sig saa denne Opgave, hvorfor følger Ministeren ikke sin Partifælle, det ærede Medlem Hr. Steincke i den Fremgangsmaade, han fulgte, da han f. Eks. i sin Tid etablerede en Klageret? Den daværende Justitsminister var — det er ikke ment som nogen Vittighed, naar jeg siger det — i Besiddelse af den store Beskedenhed, at han ikke ønskede at have en saadan Magt, men lod de tre ordentlige Medlemmer af denne Klageret, som skulde være en Højesteretsdommer, en Landsretsdommer og en Underretsdommer, vælge efter Indstilling til Justitsministeren fra henholdsvis Højesteret, Landsretterne og Den danske Dommerforening, saa at der til hver af Stillingerne foresloges fire Personer, blandt hvilke Ministeren saa kunde vælge, hvem han vilde. Jeg vilde ønske, at den højtærede Finansminister vilde have fulgt samme Vej, ligesom jeg under Behandlingen af Tillægget til Straffeloven udtalte Ønsket om, at Justitsministeren vilde have fulgt en lignende Fremgangsmaade. Jeg forstaar imidlertid, at dette Forhold har været indgaaende drøftet i Folketingets Udvalg, og at Ønsker i